

stejno, že žalobním návrhem, pokud se týče rozsudečným výrokem zasaženo bude jedno a totéž manželství, a že otázka viny na rozvodu bude v obou rozepřích podle §u 6 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. řešena samostatně. Také je lhostejno, že výrok o vině ani nemusí býti v žalobním návrhu požadován, nýbrž že soudy o něm rozhodnou i bez příslušného návrhu, nebo že v obou rozepřích může po případě dojít ku zdánlivě protichůdnému rozhodnutí v otázce viny, v tomto případě v ten způsob, že ku dovolatelově žalobě rozvodové bude po případě totéž manželství z rozvodových důvodů, dovolatelem uplatňovaných, rozvedeno zase z výhradné viny manželčiny. Byl by to rozpor jenom zdánlivý, neboť vysloví-li oba rozsudky rozvod z výhradné viny manžela a z výhradné viny manželčiny, bude přece jenom jejich manželství rozvedeno z viny obou manželů. Okolnost, že manželství bylo rozvedeno jediné z viny žalovaného, jest zcela nezávažná, jest to zbytečné stupňování skutečnosti, že je rozváděno z viny žalovaného.

Čís. 5171.

Právní moc rozsudku (§ 411 c. ř. s.) brání tomu, by nebylo se opětne domáháno žalobou plnění, o němž již bylo pravoplatně rozhodnuto a jež nebylo vymoženo pouze následkem toho, že nebylo použito vhodného exekučního prostředku.

(Rozh. ze dne 2. července 1925, Rv I 1019/25.)

Rozsudkem procesního soudu ze dne 29. března 1921, č. j. Cg II 307/20 bylo uloženo žalované, by dodržela žalobcům trhovou smlouvu ze dne 22. února 1919, kterou uzavřela s nimi ohledně nemovitosti, aby žalobcům odevzdala tuto nemovitost a podepsala jim listinu způsobitou ku vkladu vlastnictví v jejich prospěch. Žalující strana, marně se domáhavší na žalované exekucí §u 354 ex. ř. vynucení podpisů smlouvy trhově, jelikož se žalovaná nedala pohnouti ani vazbou, aby listinu podepsala, vznesla na soud žalobu, o níž tu jde a v níž navrhla, by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna strpěti, aby podle rozsudku vloženo bylo na místě závazku uloženého jí rozsudkem Cg II 307/20, v odstavci druhém uvedeného, totiž na místě závazku jejího vydání, pokud se týče, podepsati žalující straně listinu ke knihovnímu vkladu vlastnictví ve prospěch žalující strany způsobitou, právo vlastnické ku hotelu »u zlatého slunce« ve prospěch žalobců Adolfa a Marie H-ových, každému jednou čtvrtinou a Anny S-ové jednou polovinou. Žalobu tuto odůvodnila žalující strana tím, že podle rozsudku ze dne 29. března 1921, Cg II 307/20 nemůže dosíci vkladu vlastnického práva do pozemkové knihy, čímž prý se rozsudek Cg II 307/20 stal ilusorním, a proto, jak dále přednesla, uplatňuje touto žalobou interese podle §u 368 ex. ř. O b a n i ž š í s o ů d y uznaly podle žaloby, N e j v y š š í s o ů d žalobu odmítl.

D ů v o d y:

Žalovaná vznesla proti žalobnímu žádání v řízení první stolice právem námitku rozsouzené věci, ku kteréž podle Šu 240 odstavec třetí c. ř. s. musí býti přihlédáno z úřední moci. Právní moc rozsudku je podle Šu 411 odstavec druhý c. ř. s. absolutní. Materiální právní moc předpokládá totožnost rozepře, totiž totožnost procesních stran a věcnou totožnost. Osobní i věcná totožnost je v tomto případě zřejma. Žalující strana považuje svou žalobu za žalobu podle Šu 368 ex. ř., což není správné, neboť spíše mohla býti míněna tato jako žaloba podle Šu 10 ex. ř. Chce žalobou tou zjednatí průchod tomu, co jí bylo přičteno předchozím rozsudkem, poněvadž se domnívá mylně, že tento první rozsudek neposkytuje jí postačitelého titulu exekučního ku dosažení toho, čím zvítězila v první rozepři. Leč první rozsudek tvoří postačitelý exekuční titul, aby jím exekucí podle §§ 350 a 367 ex. ř. docíleno bylo téhož, čeho se žalující strana domáhá touto žalobou, že je totiž žalovaná povinna strpěti, by podle rozsudku vloženo bylo na místě závazku, uloženého jí rozsudkem Cg II 307/20 právo vlastnické ku hotelu »u zlatého slunce« ve prospěch žalobců Adolfa a Marie H-ových a Anny S-ové. Bylo proto tímto prvním rozsudkem ustanoveno všechno, co má podle §§ 20 odstavec druhý a 32 odstavec první a) knih. zákona obsahovati soukromá listina vkladná, totiž vkladná listina, kterou má žalovaná vydati a podepsati, t. j. výslovné prohlášení dlužníkovy, že svoluje ku vkladu převodu vlastnického práva ku prodané nemovitosti na žalující stranu (§ 32 odstavec první knih. zákona). Z toho plyne, že řečeným rozsudkem ukládá se žalované v pravdě jenom projev vůle v posléze naznačeném směru, že tedy jde o případ Šu 367 ex. ř. Když žalující strana volila k uplatnění jí prvním rozsudkem přisouzeného nároku způsob exekuce v Šu 354 ex. ř. uvedený, pak ovšem volila exekuční prostředek nevhodný, k uvedenému cíli dobře vésti nemohoucí, ale toto pochybení neospravedlňuje ji, by se téhož, právoplatně už jí přisouzeného, nároku domáhala zase novou žalobou. Tomu právě brání předpis Šu 411 c. ř. s.

Čís. 5172.

Pořad práva jest přípustným pro nárok proti obci na náhradu škody, ježto prý, zamítnuvši žádost za odklad exekuce vyklizením zabraného bytu, zamlčela, žádajíc na soudě o nucené vyklizení bytu, závažnou a podstatnou část rozhodnutí správního úřadu.

(Rozh. ze dne 2. července 1925, R II 193/25.)

Žalobní nárok na náhradu škody proti obci uznal procesní soud první stolice důvodem po právu. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro nepřípustnost pořadu práva a žalobu odmítl. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání ve věci dále jednal a rozhodl.